

noget for at skabe Hygge omkring sig. Han tænkte blot paa hurtigst muligt at gøre sig færdig med sin Eksamen, saa han igen kunde komme bort fra Byen.

I god Tro til Oberstens Tilsagn og overbevist om, at hans Pengesager nu nok vilde blive ordnede, lod han sine Bøger, Tegninger og øvrige Ejendele hente hjem fra Hotellet, hvor de havde været opbevaret under hans Fraværelse. Han havde allerede forskellige gode Ideer til Forbedring af sine Vind- og Bølgemotorer, og det var jo det store Fortrin, en Opgave som denne havde fremfor f. Eks. Kanalprojektet, at den kunde udføres i Ensomhed og Frihed; den tvang ham ikke ind i noget Afhængighedsforhold til andre, endsige til Makkerskab med Personer af Max Bernhardts og Nørrehaves Kaliber. Derude paa Landet vilde han desuden ganske anderledes have Lejlighed til at anstille saadanne praktiske Prøver, som i Længden ikke kunde undværes. Rimeligvis vilde han endogsaa blive nødt til at bygge et Par smaa Forsøgsmotorer ... Men alle disse Tanker maatte foreløbig hvile. En af hans Professorer, til hvem han straks havde henvendt sig for at kunne lægge en Plan for sine Øvelser, havde anbefalet ham at regne med en Studietid af halvandet Aar. Selv fastslog han at ville nøjes med den halve Tid. Og han optog i den Anledning paany sin Ungdoms frejdige Løsen: *Jeg vil.*

Saa sad han da igen i et fattigt lille Kammer og kæmpede for Livet og sin Fremtidslykke. Ligesom i sin Tid i Nyboder stod han op om Morgenens ved Fabrikernes Hanegal, og hans Vindu var i Almindelighed det sidste, bag hvilket Lyset om Aftenen slukkedes paa den lille, landlige Villavej. Skønt hans Maal, saa stort det ogsaa var, ikke længer havde nogen eventyrlig dragende Gyldenglans over sig, tog han fat paa Arbejdet med en Iver og en Udholdenhed som ingensinde før, uden at hæmmes af disse pludselige, pinlige Anfald af Modløshed, der i forrige Tider saa hyppigt overfaldt ham. Han ventede sig ikke noget stort materielt Udbytte af sin Opfindelse, ja han ønskede sig det knap. Det vilde være ham Belønning nok at vide, at han virkede for Menneskehedens Vel. Alt, hvad han for sit personlige Vedkommende haabede af sit Arbejde, var, at han ved dets Hjælp skulde faa Lov til at leve et jevnt og muntert, virksomt Liv i inderlig Forening og Forstaaelse med den, hans Hjerter længtes efter.

Men paa sin Kærlighed til Inger vovede han dog endnu ikke